Ο «Αμλετ» του Κακογιάννη

Σε κουβέντα να βρισκόμαστε...

Της ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Ο «Αμλετ» του Σαίξπηρ αποτελεί ταυτόχρονα αίνιγμα και πρόκληση για κάθε νέα σκηνοθετική προσέγγιση. Θεωρώ ότι κάθε νέο ανέβασμα του συγκεκριμένου έργου θα πρέπει να έχει ως εκκίνηση ισχυρά κίνητρα διερεύνησης του κειμένου. Ν' αποτελεί μια πρόταση – καινοτομία η οποία να έχει ως στόχο την επεξεργασία πτυχών του έργου οι οποίες έχουν λιγότερο διερευνηθεί και, ως εκ τούτου, θα προσθέσουν περισσότερα στοιχεία στη λύση του μυστηρίου του «Αμλετ».

Πρόκειται για ένα πολύπλοκο έργο, όπου βέβαια ο ηθοποιός που επωμίζεται την ευθύνη του Αμλετ έχει να φέρει σε πέρας έναν δύσκολο, πολύπτυχο και πολυδιάστατο ρόλο, σε συντονισμό και συνεργασία με τους υπόλοιπους, κύριους ρόλους του έργου.

Στο Εθνικό Θέατρο στη σκηνή «Κοτοπούλη» η παράσταση του σαιξπηρικού «Αμλετ» σε μετάφραση – σκηνοθεσία Μιχάλη Κακογιάννη δεν έχει να προσθέσει τίποτε σε ερευνητικό επίπεδο. Νομίζω ότι απλά η επιθυμία ή καλή πρόθεση ν' ανεβαστεί μια νέα παράσταση του «Αμλετ», αν δεν στηρίζεται σε καινούργια σκηνοθετική πρόταση δεν μπορεί να σταθεί στη σκηνή.

Η μετάφραση του κ. Κακογιάννη, άμεση και κατανοητή, μετέδωσε την ουσία και την ποιητικότητα του σαιξπηρικού λόγου, με ευκρίνεια και σαφήνεια. Χωρίς κάποια ιδιαίτερη ή διαφορετική πρόταση, ο σκηνοθέτης προσπάθησε, περισσότερο σχηματικά και στην επιφάνεια, να οργανώσει την παράσταση του «Αμλετ» με αποτέλεσμα, χωρίς ιδιαίτερο στόχο ή καθοδήγηση, ο κάθε ηθοποιός, με τα δικά του μέσα και μέτρα, προσπάθησε να ταυτιστεί με τον αντίστοιχο ρόλο του.

Αλλά μια παράσταση χωρίς εμφανή σκηνοθετικό οίστρο καταντά μακρόσυρτη και κουραστική. Συμπαθητικά τα κοστούμια εποχής του Γιώργου Πάτσα και αρκετά καλή η μουσική του Δ. Παπαδημητρίου καθώς και οι συνοδευτικοί, υπογραμμιστικοί φωτισμοί του Λ. Παυλόπουλου. Αδιαμφισβήτητα υπήρξαν ορισμένα σημεία της παράστασης όπου η σκηνοθετική πρωτοβουλία πρωτοτύπησε, όπως στην κινηματογραφική παρουσία του φαντάσματος και σ' αυτό βοήθησε και το λειτουργικό σκηνικό του Γ. Πάτσα, το οποίο έδωσε έμφαση στην ουσία της εικόνας.

Ο Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης, με το ταλέντο που τον διακρίνει, έδωσε το προσωπικό του στίγμα στο ρόλο, με χροιά συγκρατημένης οργής, δυναμισμού και ορθολογιστικού υπολογισμού, όσον αφορά στην εξόντωση αυτών που ήταν ένοχοι για το φόνο του Βασιλιά-πατέρα του και όχι μόνον. Διέπρεψαν στους αντίστοιχους ρόλους οι: Νίκος Μπουσδούκος και Θεμιστοκλής Πάνου. Αρκετά ικανοποιητικά σκιαγραφήθηκε το βασιλικό ζεύγος από τον Στέλιο Μάινα και τη Βέρα Κρούσκα, καθώς και ο σημαντικός ρόλος του Οράτιου από τον Δ. Καραμπέτση.

Ερμηνείες που αποτέλεσαν σημεία φωτός σε μία κουραστική παράσταση.